

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoPr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719203636
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8719203636.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu T. P., nar. XX.XX.XXXX, J. XXXX/XX, XXX XX E., právne zastúpeného advokátom Mgr. Stanislavom Fekete, so sídlom Nám. sv. Egídia 29/69, 058 01 Poprad, IČO: 37 789 414 proti žalovanému: Železnice Slovenskej republiky, Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12Cpr/13/2019-255 zo dňa 03.09.2020 v spojení s opravným uznesením č.k. 12Cpr/13/2019-307 z 24.02.2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.

Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalobu zamietá.
II. Náhradu trov stranám nepriznáva.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou, súdu doručenu 21.08.2019 domáhal toho, aby súd určil neplatnosť skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe listom žalovaného zo dňa 14.06.2019 doručeného mu 21.06.2019, žiadajúc taktiež, aby súd určil, že pracovný pomer naďalej trvá. Podľa žalobcu sa žalovaný voči jeho osobe dopustil priamej diskriminácie tým, že ho prepustil zo zamestnania namiesto toho, aby si overil, že zamestnáva osobu po psychickej stránke spôsobilú na výkon práce výpravcu, ktorou je G. L.. Podľa žalobcu duševne labilné konanie G. L., vyhrážky o samovražde sa prejavili na kurze, ktorý s G. L. taktiež absolvoval. zamestnávateľ mal záujem uvedené „ututlať“, zrejme z dôvodu osobných väzieb alebo osobných sympatií k tomuto zamestnancovi. Preto dňa 11.06.2019 vyhotovil oznámenie o protispoločenskej činnosti, ktoré zamestnávateľovi doručil 20.06.2019. V oznámení upozornil na protiprávne postupy nadriadených vo vzťahu k ignorovaniu vyhrážok svojho podriadeného o samovražde, ako aj na diskriminačný postup voči jeho osobe.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, navrhol ju zamietnuť, so žalobcom bol pracovný pomer ukončený v skúšobnej dobe. Pri nástupe do zamestnania bol G. L. podrobený vstupnému psychologickému vyšetreniu, vstupnej lekárskej prehliadke, bol uznaný psychicky a zdravotne za spôsobilého vykonávať typovú pozíciu výpravcu. Aj prípadné zamestnanie zamestnanca s duševnou poruchou nie je možné definovať ako protispoločenskú činnosť, a preto zákon č. 54/2019 Z.z. nie je možné na žalobcu aplikovať, nebol chráneným oznamovateľom a pre skončenie pracovného pomeru preto nebol potrebný súhlas na ochranu oznamovateľov. Žalobca už pred vyhotovením oznámenia vedel o plánovanom ukončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe a

skončenie pracovného pomeru nebolo urobené voči nemu diskriminačne. Pracovný pomer mohol s ním ukončiť z akéhokoľvek dôvodu.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že strany sporu podľa datovania zo dňa 21.02.2019 uzavreli pracovnú zmluvu, podľa ktorej žalobca ako zamestnanec nastúpi do práce dňa 01.03.2019 na výkon funkcie výpravca na železničnej stanici Plaveč. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú a dohodnutá bola skúšobná doba v rozsahu 3 mesiacov. Dňom 21.02.2019 je datované aj uzavretie dohody o prehĺbení kvalifikácie medzi stranami sporu, podľa ktorej zamestnávateľ umožní zamestnancovi získať odbornú spôsobilosť. Listom zo dňa 14.06.2019 žalovaný oznámil žalobcovi skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodov dňom nasledujúcim po prevzatí oznámenia. Žalobca si oznámenie prevzal dňa 21.06.2019. Dňa 19.6.2019 žalobca adresoval žalovanému oznámenie o protispoločenskej činnosti, v ktorom poukázal na to, že počas kurzu v Bratislave, ktorého sa zúčastnilo 23 osôb sa odohral incident, ktorý poukázal na to, že žalovaný zamestnáva osobu, ktorá zjavne trpí vážnou psychickou poruchou. Žalobca listom z 21.06.2019 žalovanému oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Z výsluchu svedkov, ktorí, rovnako ako žalobca, sa zúčastnili kurzu v Bratislave, bolo zistené, že podľa týchto svedkov sa na kurze G. L. zvláštne stále sa na niečo sťažoval, rozprával, že žalobca ho chce zabiť, že má na izbe zbraň, žalobca sa mal vyjadriť tak, že mu G. L. povedal, že spácha samovraždu, tento to však, keď sa ho na to verejne pýtali, poprel. Z posudku dopravného psychológa žalovaného vyplynulo, že G. L. je osobou spôsobilou vykonávať prácu výpravcu. Splnenie požiadaviek potvrdil aj lekár žalovaného. Žalovaný s G. L. ukončil pracovný pomer v skúšobnej dobe bez udania dôvodu listom zo dňa 14.06.2019 ku dňu 17.06.2019.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žaloba dôvodnou nie je. Strany sporu uzavreli platne pracovný pomer na základe návrhu žalovaného zo dňa 21.02.2019 dňom 01.03.2019. Pracovná zmluva bola podpísaná pred vznikom pracovného pomeru. Žalobca do práce nastúpil 01.03.2019, k skončeniu pracovného pomeru došlo v skúšobnej dobe na základe písomnosti žalobcovi doručenej 21.06.2019, skúšobná doba začala plynúť 01.03.2019, bola však predĺžená do 26.07.2019. Podľa súdu právny úkon žalovaného, oznámenie o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe, nevykazuje znaky diskriminačného konania, nie je ani v rozpore s princípmi rovného zaobchádzania. Podľa súdu prvej inštancie tvrdenie žalobcu, že s ním bol ukončený pracovný pomer protiprávne pre oznámenie protispoločenskej činnosti, zamestnávanie duševne chorej osoby, ktorá by pri výkone práce mohla ohroziť životy a zdravie iných osôb, u žalovaného preukázané nebolo. Podľa súdu prvej inštancie žalobca vzhľadom k svojmu podaniu z 19.06.2019 listom Inšpektorátu práce Prešov nie je chráneným oznamovateľom. Vo vzťahu k žalobcovi bola potvrdením Inšpektorátu práce Prešov pozastavená účinnosť pracovnoprávneho úkonu-skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe, ktorá skončila nadobudnutím právoplatného rozhodnutia súdu dňa 21.03.2010 o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Dané oznámenie, či už ústne alebo písomné, nemalo charakter podania v zmysle zákona č. 54/2019 Z.z.. Žalovaný prijal do pracovného pomeru zamestnanca G. L., ktorý sa podrobil lekárskej prehliadke aj psychologickému vyšetreniu bez negatívneho výsledku. Žalovaný nezamestnal v čase prijatia do pracovného pomeru osobu klinicky vyhodnotenú ako psychicky nespôsobilú v rozpore s právnymi predpismi, čo by mohlo byť považované za inú protispoločenskú činnosť pôsobiacu negatívne na spoločnosť. Náznaky psychickej lability so samovražednými sklonmi tento zamestnanec začal prejavovať až na kurze, ktorý absolvoval spoločne so žalobcom, ktorý s ním býval na jednej izbe, tam zistil, že žalobca je držiteľom zbrojného preukazu, má pri sebe zbraň a to aj pred ním manipuloval. O psychickej labilitě osoby bol zamestnávateľ oboznámený osobne účastníkmi kurzu. Zamestnávateľ sa rozhodol ukončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu, tak s G. L. ako aj so žalobcom. Súd prvej inštancie mal za postačujúce pre rozhodnutie dokazovanie, ktoré vykonal a preto ďalšie návrhy žalobcu na vykonanie dôkazov zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Zákonníka práce - článok 9 § 1 ods. 6, § 13, § 42 ods. 1, § 43, § 45, § 46, § 72, na ustanovenie § 3 zákona č. 583/2008 Z.z., na ustanovenia zákona č. 54/2019 Z.z. - § 7, § 12, na ustanovenia § 2 a § 2a zákona č. 365/2004 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 CSP. Žalovanému ako úspešnej strane priznal náhradu trov v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Jeho prípad nesie známky ohýbania práva, nesvedčí o nezaujatosti sudcu voči nemu. O nedostatočnom zistení skutkového stavu svedčí to, že svedkovia, ktorí mali svedčiť v prospech

žalovaného, chodili na pojednávanie pripravení, každý z nich mal pred sebou dokumenty, recitovali svoje výpovede, pamätali si každý detail, ktorý sa mal týkať žalobcu napriek tomu, že títo svedkovia neboli v čase konfliktu, ktorý vyvolal G. L. na mieste v Bratislave, avšak na iné skutočnosti, ktoré sa G. L. mali týkať, si záhadne nepamätali. Naopak, svedkyne Y. a E. vypovedali spontánne, bolo vidno, že na pojednávanie ich nikto nepripravoval. Prednosta G. D. bol ako svedok k G. L. zaujatý, na pojednávaní tvrdil, že telefonoval s mamou G. L. o skutočnostiach, ktoré sa udiali, a tvrdenia G. L. predkladal ako úplnú pravdu aj keď svedkovia o ňom tvrdili opak. Jediným ozajstným dôvodom prečo sa žalovaný potreboval žalobcu zbaviť bola skutočnosť, že nadriadený G. L. a žalobcovi, G. D., ktorý je v priateľskom vzťahu s mamou G. L., potreboval zamedziť stavu, aby sa jeho správanie rozšírilo po pracovisku keďže účastníci kurzu kde sa odohral incident, pochádzali z celého Slovenska, len žalobca a G. L. z jedného pracoviska. Ďalšou nesprávnosťou rozsudku je to, že svedkovia, ktorí prišli do kontaktu s pracovnou zmluvou potvrdili, že žalobca originál zmluvy dostal až v máji 2019, aj keď 01.03.2019 nastúpil do zamestnania. Stav, keď žalobca nemal fyzicky originál zmluvy sám o sebe zakladá vznik pracovného pomeru, ktorý môže byť aj pri nástupe dohodnutý aj ústne, avšak skúšobná doba musí byť dohodnutá ku dňu nástupu do zamestnania a písomne, inak je neplatná. Nemôže sa dohodnúť späťne ani iným spôsobom, zákon inú možnosť nepripúšťa. Keďže ku dňu nástupu do zamestnania výťahom pracovnej zmluvy preukázateľne nedisponoval, skúšobná doba nebola zákonne dohodnutá, teda ani nemohol byť v skúšobnej dobe s ním zákonne rozviazaný pracovný pomer. Poukázal na to, že súdu svoje tvrdenia aj preukázal, jeho tvrdenia potvrdil na základe šetrenia aj Inšpektorát práce. Žalovaný rozhodnutie Inšpektorátu práce arogantne nerešpektoval. Inšpektorát práce vydal potvrdenie o pozastavení pracovnoprávneho úkonu z 09.08.2019. Poukázal tiež na to, že navrhol predvolanie ďalších svedkov incidentu s G. L., čo však súd namietal, avšak výsluchy svedkov, ktorí nemali vo svojej podstate k čomu svedčiť nakoľko svedkami konfliktu s G. L. neboli, ale účelovo svedčili v prospech žalovaného, týchto svedkov súd neobmedzoval. Došlo tak k porušeniu základného práva žalobcu na uskutočnenie jemu patriaceho procesného práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V odvolaní žalobca taktiež poukázal na to, že výroková časť rozsudku odporuje jeho odôvodneniu. Žalovaný na pojednávaní 30.09.2020 výslovne uviedol, že si trovy neuplatňuje. Súd o trovách vo výroku uviedol tak, že náhradu trov stranám nepriznáva, avšak v odôvodnení rozhodnutia žalovanému priznal trovy vo výške 100 %, výroková časť rozsudku je v rozpore s jeho odôvodnením, čo v právnom štáte nie je nejakým spôsobom obhájiteľné. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil, preto má za to, že odvolací súd má jeho rozhodnutie potvrdiť. Pokiaľ v rozsudku je rozpor medzi výrokom a odôvodnením, ide o omyl vzniknutý pri písaní rozsudku. Pokiaľ žalovaný argumentuje tým, že vypočítaní svedkovia mali byť žalovaným ovplyvňovaní, tieto tvrdenia odmieta. Poukázal na to, že žalobca svedkov počas konania nespochybnil a nespochybnil ani písomné dokumenty. Pokiaľ žalobca argumentuje spôsobilosťou G. L., poukázal na to, že v čase prijatia do zamestnania bol tento zamestnanec psychicky a zdravotne spôsobilý vykonávať typovú pozíciu výpravcu. Poukázal na to, že po incidente na kurze žalovaný skončil pracovný pomer tak so žalobcom ako aj s G. L.. V čase prijatia žalobcu do pracovného pomeru bolo voľné miesto výpravcu na železničnej stanici Plaveč, tak pre žalobcu ako aj pre G. L.. Dokonca bolo voľné miesto aj pre tretieho výpravcu, na čo poukázal pred súdom svedok D., ktoré bolo v tom čase neobsadené. Z uvedeného dôvodu žalovaný dôrazne odmieta akékoľvek tvrdenia o uprednostňovaní G. L. pred žalobcom ako nelogické a nepravdivé. Pokiaľ žalovaný poukázal na okolnosti uzatvorenia pracovnej zmluvy, žalovaný uviedol, že žalobcovi bola 21.02.2019 predložená k podpisu písomná pracovná zmluva, ktorej obsahom bolo dojednanie o trojmesačnej skúšobnej dobe, ktorú žalobca po oboznámení sa s textom zmluvy podpísal. Následne bola pracovná zmluva podpísaná za žalovaného, na základe tejto zmluvy vznikol pracovný pomer. Skutočnosť, že jedno písomné vyhotovenie pracovnej zmluvy bolo žalobcovi odovzdané dodatočne nespôsobuje neplatnosť pracovnej zmluvy. K tvrdeniam žalobcu o nerešpektovaní potvrdenia Inšpektorátu práce uviedol, že pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu predstavuje len dočasnú neúčinnosť úkonu, nejde o definitívne rozhodnutie, ktoré by mal súd rešpektovať a automaticky potvrdiť.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že žalovaný opätovne považuje rozhodnutie Inšpektorátu práce o pozastavení pracovnoprávneho úkonu za nezákonné, ide o jeho arogantný a alibistický prístup, ktorým dokazuje svoju nadradenosť určovať čo je zákonné a čo nie.

Žiadny nadriadený orgán ani súd nerozhodol o skutočnosti, že predmetný úkon zo strany Inšpektorátu práce je nezákonný, ide o svojvoľné tvrdenie žalobcu. Žalobca poukázal na to, že svedkovia, ktorí „recitovali“ z predložených dokumentov sa podľa jeho názoru mohli dopustiť trestného činu marenia spravodlivosti ako organizovaná skupina.

5. Opravným uznesením č.k. 12Cpr/13/2019-307 z 24.02.2021 súd prvej inštancie opravil záhlavie rozsudku z 03.09.2020.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania, ani dôležitý verejný záujem.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 01.04.2021 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie dôvodným nebolo.

7. Odvolacia argumentácia, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnom skutkovom zistení a tvrdení o porušení procesných práv žalobcu vykazujúcich znaky porušenia práva na spravodlivý proces.

Odvolací súd posúdil relevantnosť tvrdeniami vymedzených pochybení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor), znemožňujúca strane realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosť aktívnej účasti na konaní.

Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na faktickú meritornú činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesenie z 13.08.2018, sp.zn. 4Cdo/104/2018).

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami rozsiahleho dokazovania, procesným postupom súdu, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením súdom prvej inštancie má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie, rozhodnutím, ku ktorému dospel, vystihol podstatu prejednaného sporu a racionálne vyhodnotil význam a dôsledky úkonov a procesnej aktivity tej strany sporu, ktorú zaťažovalo bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné a dospel tak k správnej závere. Na tomto správnej závere sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia vo vzťahu k zamietavému výroku rozsudku, majúť za to, že pri existujúcej zhode so závermi právneho posúdenia sporu prvoinštančným súdom by prípadné formulovanie totožného hodnotenia skutkových zistení a právnych záverov inými jazykovými prostriedkami bolo len opakovaním nezodpovedajúcim princípu hospodárnosti konania, ktorého odraz má byť premietnutý aj v rozhodnutí, ktoré je jeho výsledkom (§ 387 ods. 2 CSP, článok 17 CSP), a preto k odvolacím dôvodom žalobcu na zdôraznenie správnosti rozhodnutia len dodáva:

11. Predmetom konania je určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe, dôvody tejto neplatnosti v rámci plynutia dvojmesačnej prekluzívnej lehoty boli žalobou vymedzené na dvoch tvrdeniach - tvrdení o tom, že skončenie pracovného pomeru je neplatné z dôvodu, že v čase oznámenia o skončení pracovného pomeru žalovaný už disponoval vedomosťou o oznámení žalobcu o protispoločenskej činnosti, v dôsledku čoho bol k úkonu smerujúcemu ku skončeniu pracovného pomeru potrebný súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov, resp. Inšpektorátu práce, ktorý však nemal, a na tvrdení o tom, že sa žalovaný voči nemu dopustil diskriminácie v súvislosti s jeho podaním oznámenia o protispoločenskej činnosti a ako nepohodlného zamestnanca sa ho radšej zbavil namiesto toho, aby si overil či zamestnáva osobu po psychickej stránke spôsobilú na výkon práce výpravcu; takouto osobou mal byť G. L..

Len prípadná nesprávnosť odpovede súdu prvej inštancie na takto v prekluzívnej lehote sformulované dôvody žaloby zakladala relevanciu odvolacích výhrad.

12. Čo sa týka tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný zaobchádzal so žalobcom diskriminujúco, na to mal poukázať listom adresovaným žalovanému z 19.06.2019. Je potrebné uviesť, že obsahom predmetného listu označeného ako oznámenie protispoločenskej činnosti je popis konania ďalšieho zamestnanca žalovaného, G. L., počas školenia zamestnancov vyžadovaného k výkonu práce, ktoré žalobca subjektívne vyhodnotil ako konanie psychicky labilnej osoby spôsobilé ohroziť život alebo zdravie iných osôb, ktoré by mal žalovaný vyšetriť, pričom podľa žaloby podľa tejto písomnosti si nadriadení žalobcu osvojili len verziu G. L., zrejme v záujme „utlačiť celú záležitosť“ v prospech G. L. z dôvodu osobných väzieb alebo sympatií k tomuto zamestnancovi, s ktorým bol žalobca jediný ako účastník školenia/kurzu zamestnaný na tom istom pracovisku.

13. Vo vzťahu k tvrdeniam o uprednostnení hodnotenia spornej situácie prezentovanej G. L. pred jej hodnotením žalobcom, čo by malo nasvedčovať nie rovnakému zaobchádzaniu žalovaného so zamestnancami, z dokazovania nevyplývala existencia žalobcom tvrdených osobných väzieb žalovaného k zamestnancovi L., čo je zrejme z toho, že s týmto zamestnancom bol pracovný pomer, tiež v skúšobnej dobe, ukončený a to ešte skôr ako so žalobcom - k 17.06.2019.

14. K samotnej charakteristike, resp. dôvodu diskriminácie, tak ako ju súdu prezentoval žalobca, na ktorom bolo bremeno tvrdenia, ale aj preukázania toho, že s ním zamestnávateľ skutočne zaobchádzal závadne (Najvyšší súd Českej republiky, rozsudok z 03.07.2012, sp.zn. 21Cdo/572/2011) je potrebné uviesť, že v konaní bolo preukázané, čo zdôraznil súd prvej inštancie (bod 48. rozsudku), že nebol to len žalobca, ktorý poukázal na neobvyklé správanie zamestnanca L., ale aj iné zamestnankyne, t.j. toto jeho hodnotenie nebolo ojedinelé a nemohlo byť preto dôvodom, ktorý mal ako diskriminujúci len voči žalobcovi viesť k ukončeniu pracovného pomeru.

Pre ukončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe pritom Zákonník práce nevyžaduje žiadne dôvody. Ak má byť pracovný pomer ukončený v skúšobnej dobe, je potrebné, aby bol do jej uplynutia úkon zamestnávateľa smerujúci k skončeniu pracovného pomeru vykonaný, čo v prejednávanej veci bolo naplnené ako to správne vyhodnotil prvoinštančný súd.

15. K odvolaciemu dôvodu spočívajúcemu v tvrdení, že súd nevyhovел jeho návrhu na dokazovanie výsluchom ďalších svedkov odvolací súd uvádza, že nevykonanie navrhnutého dôkazu by mohlo viesť k porušeniu práva na spravodlivé konanie vtedy, ak by k ich nevykonaniu neexistoval legitímny a ospravedlniteľný dôvod, ak by súd nezdôvodnil prečo navrhnutý dôkaz nevykoná. Z § 185 ods. 1 CSP vyplýva, že je to súd, ktorý rozhodne o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Nie je povinnosťou súdu vykonať všetky dôkazy označené účastníkmi, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia vo veci umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré k rozhodnutiu vedú (Ústavný súd Slovenskej republiky I. ÚS 64/97 z 08.10.1997). Z odôvodnenia rozsudku (bod 53) vyplýva zdôvodnenie vykonania navrhnutých dôkazov.

16. K výhrade žalobcu - rozporu medzi výrokom I. rozsudku vo vzťahu k náhrade trov a dôvodom rozhodnutia o trovách odvolací súd konštatuje, že ide o zjavné pochybenie súdu prvej inštancie, nemajúce však žiadny negatívny vplyv na žalobcu, ktorý bol v konaní neúspešný, preto nárok na náhradu prvoinštančných trov nemá, žalovaný náhradu trov prvoinštančného konania výslovne neuplatnil (pojednávanie 03.09.2020), voči rozsudku sa neodvolal, záväzný je pritom výrok rozsudok. Odvolanie voči dôvodom rozhodnutia prípustné nie je (§ 358 CSP). Strana sporu však môže podať v zmysle § 224 CSP návrh na opravu chyby v písaní alebo inej zrejmej nesprávnosti.

17. Z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu; o výške odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

19. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím súdom v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.